

Ὁ πόνος στήν ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ Ζ΄.

Διάφοροι λόγοι ἐξηγοῦν, ὅτι ὁ πόνος, ἂν καὶ δυνητικὰ ἔχει καταργηθεῖ διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει μέσα στὸν κόσμο, μέχρι τὴν στιγμή πού ἡ ἀνθρώπινη φύση θὰ ἔχει μεταμορφωθεῖ, στήν συντέλεια τῶν αἰώνων.

Παραμένει λοιπὸν ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖο ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ παρακαμφθεῖ πλήρως, **πρέπει νὰ ἀναλαμβάνεται καὶ νὰ ἀντιμετωπίζεται ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα:** καὶ τούτη εἶναι μιὰ σοφὴ καὶ ρεαλιστικὴ διαπίστωση πού κάνει ὁ Χριστιανισμός.

Ὡστόσο, ὁ Χριστιανὸς διαθέτει ἀξιόλογα πλεονεκτήματα γιὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ πόνου.

Ὁ «ἐν Χριστῷ» ἀναληφθεὶς πόνος συνιστᾶ μάλιστα, γιὰ τὸν Χριστιανό, μιὰ νέα κατάσταση πραγμάτων: **ἔχει χάσει τὴν τυραννικὴ κυριαρχία του νὰ ὀδηγεῖ στήν ἁμαρτία καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν ἐξουσία νὰ χρησιμοποιεῖται κατὰ βούληση ἀπὸ τίς πονηρὲς δυνάμεις γιὰ νὰ φέρνει τὸν ἄνθρωπο στὸ κακό.**

Ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ὡς μέσο ἀγῶνος ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν, καὶ νίκης ἐναντίον τῶν πονηρῶν δυνάμεων.

Μὲ τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ πού δεχόμαστε στὸ Βάπτισμα, ἀπὸ τότε «ἡ δύναμη [τοῦ Χριστοῦ] φανερώνεται στήν πληρότητά της μέσα στήν ἀδυναμία» τοῦ ἀνθρώπου (Β΄ Κορ. ιβ΄ 9).

Ὁ Χριστιανὸς ἀξιώνεται νὰ ἀποχωρίζεται πνευματικὰ καὶ νὰ γίνεται ἀπαθὴς ἀπέναντι στὸν πόνο· μπορεῖ ὄχι μόνο νὰ ἀποφεύγει αὐτὸς νὰ τὸν ὀδηγεῖ στὸ κακό, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ νὰ τὸν μεταβάλλει σὲ **εὐκαιρία πνευματικῆς προόδου.**

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ παρασύρεται στήν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀναπτύσσει πάθη, ὁ πόνος μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει γι' αὐτὸν μιὰ εὐκαιρία κάθαρσης ἀπὸ τίς ἁμαρτίες καὶ τὰ πάθη του, καὶ διαμόρφωσης ἐνάρετου τρόπου ζωῆς.

Ἡ καλή χρήση τοῦ **πόνου** προϋποθέτει ἐν τούτοις **τέσσερις πρωταρχικὲς διαθέσεις**, τῶν ὁποίων ἡ σταθερὴ ἐφαρμογὴ ἐπιτρέπει τὴν ἀνύψωσίν τους σὲ τέλειες ἀρετές: τὴν **ὑπομονή**, τὴν **ἐλπίδα**, τὴν **προσευχὴ** καὶ τὴν **ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό**.

Στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν υἰοθέτηση καὶ τὴν ἀνάπτυξη αὐτῶν τῶν **πνευματικῶν διαθέσεων**, ὁ Χριστιανὸς ἔχει ὡς Πρότυπο καὶ ὡς Παιδαγωγὸ τὸν Χριστό.

* * *

Πρέπει ὥστόσο ἀκριβολογώντας νὰ ποῦμε ὅτι, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκομίσουμε κάποιον πνευματικὸ ὄφελος ἀπὸ τὸν **πόνο**, **δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ τὸν ἐπιζητοῦμε μὲ τὸν συγκεκριμένον σκοπὸ** (οἱ ἐκούσιοι πόνοι στὸ πλαίσιο τῆς ἄσκησης, σὲ ἥπια ἔνταση, ἐντάσσονται σὲ ἰδιαίτερη κατηγορία).

Ὁ Χριστιανισμὸς **δὲν ἀνάγει τὸν πόνο σὲ τέλος (=σκοπὸ) τῆς πνευματικῆς ζωῆς**.

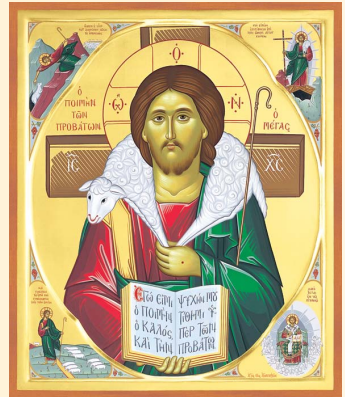
Τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ ποὺ ἀποκτῶνται διὰ μέσου τοῦ **πόνου** **δὲν ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ἀξιοποίησής του**.

Ἐξαρτῶνται μάλιστα λιγότερο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν **πόνο** παρὰ ἀπὸ τὴν στάση ποὺ υἰοθετεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντί του. **Καὶ** ὡς ἀγαθὰ, δὲν παύουν νὰ ἀποτελοῦν πάντα μία δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Πραγματικά, ὁ **πόνος** ἀποτελεῖ δοκιμασία, ἡ ὁποία ἀνάλογα μὲ τὴν διάθεση ποὺ τοποθετεῖται ὁ καθένας ὡς πρὸς τὸν Θεό, εἶναι δυνατόν **εἴτε νὰ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀπώλειά του, εἴτε νὰ γίνῃ γι' αὐτὸν ὁδὸς σωτηρίας καὶ ἀγιότητος**.

Γιὰ νὰ ἐπιλέξῃ αὐτὸν τὸν τελευταῖον δρόμον καὶ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν πορείαν του, ὁ Χριστιανὸς ἔχει δοκιμασμένον καὶ συμπαθῆ (σπλαγχνικόν, ἐλεήμονα) Ὁδηγόν, τὸν Χριστό.

(Τέλος)

Ὁ Ἐραμιστὴς
† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

3.6.2018 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ